

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

Νίκης 5-7

10180 Αθήνα

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ

Τηλ.: 2103332644

e-mail: press@minfin.gr

Τρίτη 22 Οκτωβρίου 2019

Δελτίο Τύπου

Ομιλία Θεόδωρου Σκυλακάκη, υφυπουργού Δημοσιονομικής Πολιτικής, στη Διαρκή Επιτροπή Οικονομικών Υποθέσεων της Βουλής Συζήτηση επί του προσχεδίου του Κρατικού Προϋπολογισμού 2020

Κύριοι Υπουργοί, κύριες και κύριοι βουλευτές, το θεμελιώδες πρόβλημα της ελληνικής οικονομίας, το οποίο και κληρονομήσαμε, ήταν και είναι, το πάρα πολύ χαμηλό ύψος επενδύσεων που υπάρχει στην χώρα. Θα μου επιτρέψετε να μιλήσω λίγο βαθύτερα γι' αυτό. Όταν λέμε επενδύσεις, εννοούμε τις ακαθάριστες επενδύσεις παγίου κεφαλαίου που αφορούν το σύνολο των επενδύσεων. Είναι παραπλανητικό να μιλάμε για τις άμεσες ξένες επενδύσεις που είναι ένα μικρό υποσύνολο του συνόλου των επενδύσεων και είναι έτι παραπλανητικότερο, να μιλάμε για τις άμεσες ξένες επενδύσεις, όταν στο σύνολο οι επενδύσεις σήμερα είναι οι χαμηλότερες της Ευρώπης και πιθανώς, και οι χαμηλότερες του κόσμου. Οι τόσο χαμηλές επενδύσεις, είναι κάτι που συμβαίνει εδώ και αρκετά χρόνια. Δεν είναι συμβατό με την ανάκαμψη της οικονομίας και είναι κάτω, σε όλη την περίοδο της περασμένης τετραετίας, από τον ρυθμό αποσβέσεων της οικονομίας. Πολύ κάτω. Γύρω στα 8 δις το χρόνο, που σημαίνει, ότι η παραγωγική δυνατότητα της χώρας, όλα αυτά τα τελευταία χρόνια, συρρικνώνεται.

Οι πάρα πολύ χαμηλές επενδύσεις, εάν συνεχιστούν, αποτελούν καταστροφή για την ελληνική οικονομία, διότι καταλαβαίνετε ότι μια οικονομία, που κάθε χρόνο επενδύει λιγότερο από τις αποσβέσεις που κάνει κατά 6-8 δις. ευρώ, δεν έχει κανένα μέλλον. Γιατί απλούστατα ούτε καινούργια τεχνολογία μπορεί να εισάγει -η καινούργια τεχνολογία εισάγεται κατά κύριο λόγο μέσω των επενδύσεων- ούτε μπορεί να έχει παραγωγικότητα των μισθών, δηλαδή να ελπίζει ότι θα έχει μεγαλύτερους μισθούς, ούτε ανταγωνιστικότητα για να διεκδικεί ξένες αγορές. Μια οικονομία που οι επενδύσεις της είναι τόσο χαμηλά είναι μια οικονομία καταδικασμένη στη

συρρίκνωση, στην περιθωριοποίηση και στην αδυναμία της να υπάρχει στο διεθνή ανταγωνισμό.

Το δεύτερο μεγάλο πρόβλημα που είχαμε τα τελευταία χρόνια ήταν η άσκηση περιοριστικής πολιτικής, πέραν αυτών που είχαν συζητήσει και συμφωνήσει ο κ. Τσίπρας με τους ευρωπαίους, κυρίως με την κυρία Μέρκελ και τον κ. Σόιμπλε, στα λεγόμενα πρωτογενή πλεονάσματα. Η προηγούμενη κυβέρνηση, την περίοδο 2016 - 2018, άσκησε περιοριστική πολιτική, πέραν αυτών που ζητούσαν οι δανειστές, κατά 11,4 δισ. ευρώ. Είναι μια σελίδα, την οποία απέφυγε επισταμένως η κυρία Γενική Εισηγήτρια της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης, είναι η σελίδα 8 του προσχεδίου του προϋπολογισμού, από την οποία προκύπτει ότι το 2016 είχε συμφωνήσει η προηγούμενη κυβέρνηση 0,5% πρωτογενές πλεόνασμα και έκανε 3,71%, το 2017 είχε συμφωνήσει 1,75% και έκανε 4,18 % και το 2018 είχε συμφωνήσει 3,5% και έκανε 4,3%. Σημειώστε ότι για τα πρωτογενή πλεονάσματα που συμφωνήθηκαν υπήρχε κριτική από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο ότι ήταν υψηλά και δεν ξέρουμε κανέναν σκληρότερο από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο σε ό,τι αφορά τον τρόπο που βλέπει τις οικονομίες.

Αυτό είχε ως συνέπεια η προηγούμενη κυβέρνηση να αποτύχει συστηματικά στους στόχους ανάπτυξης που έθεσε το 2017, 2018 και το 2019. Για να το θυμίσω πάλι, είναι η ίδια σελίδα -η σελίδα 8- που υπερπήδησε κάπως η αγαπητή Γενική Εισηγήτρια, είχε 2,7% στόχο ανάπτυξης στην Εισηγητική Έκθεση και έκανε 1,5%, είχε 2,5% το 2018 και έκανε 1,9% και το 2019 είχε 2,5% και στο πρώτο εξάμηνο είχαμε ένα μέσο όρο 1,5%, και ελπίζουμε ότι θα πάει στο 2% με την επιτάχυνση του δεύτερου εξαμήνου. Αυτό πρακτικά δείχνει και την αλλαγή η οποία πρέπει να γίνει στην οικονομική μας πολιτική. Τι αλλαγή χρειάζεται η ελληνική οικονομία; Το πρώτο είναι να πετύχει μια ισχυρή επενδυτική ανάκαμψη και ο παρόν προϋπολογισμός αυτό επιδιώκει κάνοντας τον φόρο των επιχειρήσεων -και ο Πρωθυπουργός έχει ήδη δεσμευθεί και για περαιτέρω μείωση το 2021- ανταγωνιστικό σε σχέση με τον ΟΟΣΑ. Σε συνδυασμό με το φόρο των μερισμάτων, όταν τελειώσει αυτός ο κύκλος μειώσεων η Ελλάδα θα έχει έναν από τους ανταγωνιστικότερους φόρους επιχειρήσεων στον ΟΟΣΑ και, παρά το γεγονός ότι κάποιοι θεωρούν ότι οι επιχειρηματίες δεν ενδιαφέρονται για το κέρδος, σας διαβεβαιώνω ότι ο φόρος επιχειρήσεων αποτελεί καθοριστικό στοιχείο για την προώθηση επενδυτικών σχεδίων. Έτσι ώστε, να πετύχουμε μια γρήγορη επενδυτική ανάκαμψη. Σε συνδυασμό βέβαια με όλες τις άλλες πολιτικές που ασκεί το Υπουργείο Οικονομικών, τις επιτυχημένες εκδόσεις κρατικών ομολόγων και τη μείωση των επιτοκίων τους, την πολιτική του σχεδίου «Ηρακλής» για τα κόκκινα δάνεια, τις αποκρατικοποιήσεις που προχωρούν πολύ πιο γρήγορα, όλα τα υπόλοιπα διαρθρωτικά μέτρα στα οποία προχωρούμε. Γιατί η κυβερνητική πολιτική αποτελεί ένα ευρύτερο αδιαίρετο σύνολο.

Είναι υπερβολικός ο στόχος για 13% αύξηση των επενδύσεων στην οικονομία; Σκεφθείτε ότι ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. προέβλεπε 9% αύξηση των επενδύσεων το 2019! Βέβαια φέτος, στο πρώτο εξάμηνο ήταν κοντά στο μηδέν. Πιστεύω όμως ότι με τη σημερινή πολιτική η δική μας πρόβλεψη είναι απολύτως ρεαλιστική

-αν δεν υποτιμά κίολας- την πραγματική δυναμική των επενδύσεων. Το 13%, το οποίο ευθέως οδηγεί στο 2,8% άνοδο ρυθμού ανάπτυξης, μαζί με όλα τα υπόλοιπα στοιχεία στο μακροοικονομικό μας σενάριο, είναι συντηρητική εκτίμηση.

Το δεύτερο που κάνουμε είναι ότι τελειώνουμε με τα υπερπλεονάσματα. Η προηγούμενη κυβέρνηση συστηματικά και για να κλείσει τον Προϋπολογισμό σε σχέση με τους Θεσμούς, έθετε μεγαλύτερους στόχους από αυτούς που είχε συμφωνήσει με τους δανειστές. Συνεπώς, ένα μέρος από τα υπερβολικά πλεονάσματα, αυτή η υπερβολική περιοριστική πολιτική, ήταν συνειδητή πολιτική. Σημειώστε ότι αυτή η πολιτική που κατέληξε στο να εισπράττονται 11,4 δισ. επιπλέον την τριετία 2016-18, δεν κατέληξε με φορολογικό βάρος επιπλέον -και άχρηστο- μόνο 11,4 δισ. Ο λόγος είναι ότι στο συνολικό φορολογικό βάρος πρέπει να συνυπολογίσουμε και την αύξηση των ληξιπρόθεσμων υποχρεώσεων των πολιτών και των επιχειρήσεων την ίδια περίοδο, που ήταν 18 δισ. ευρώ. Αν αθροίσετε 11,4 και 18 δισεκατομμύρια, μιλάμε για ένα φορολογικό βάρος σχεδόν 30 δισεκατομμυρίων ευρώ. Αυτό το υπερβολικό φορολογικό βάρος που σήκωσε στην τριετία 2016-2018 η ελληνική οικονομία ήταν το άχθος που εμπόδισε την αύξηση των επενδύσεων. Ήταν ένα τόσο μεγάλο φορολογικό βάρος που κουβαλώντας το ήταν αδύνατον η οικονομία να σηκωθεί όρθια.

Αυτά τα δύο, τα υπερβολικά πλεονάσματα και η πολιτική συρρίκνωσης των επενδύσεων είναι που αλλάζουν και αυτά πιστεύουμε ότι θα ξεκινήσουν έναν ενάρετο κύκλο της ελληνικής οικονομίας στην επόμενη φάση. Πώς το κάνουμε αυτό; Καταρχήν, ξεκινάμε, εκτός από τη μείωση του φόρου των επιχειρήσεων που είναι βασικό κίνητρο επενδύσεων και απορροφά ένα μεγάλο κομμάτι του δημοσιονομικού χώρου που δημιουργήσαμε και που έχει πολύ υψηλό πολλαπλασιαστή, να κάνουμε και μείωση των ασφαλιστικών εισφορών και μείωση της φορολογίας εισοδήματος φυσικών προσώπων. Είναι ένας συνδυασμός μειώσεων φόρων και εισφορών που καταλαμβάνει σχεδόν 1 δισεκατομμύριο ευρώ από έναν Προϋπολογισμό που ξεκίνησε με δημοσιονομικό κενό. Όταν πήγα στο Γενικό Λογιστήριο και ζήτησα με βάση τα στοιχεία του Γενικού Λογιστηρίου, πόσο εκτιμάται ο δημοσιονομικός χώρος του 2020, μου είπαν -1,1 δισ. ευρώ (Στοιχεία Γενικού Λογιστηρίου 10/7/2019).

Το τρίτο που κάνουμε είναι η διεύρυνση της φορολογικής βάσης. Η διεύρυνση της φορολογικής βάσης είναι και θέμα κοινωνικής δικαιοσύνης. Το γεγονός ότι κάποιοι πληρώνουν για αντικειμενικές αξίες σε εξοχικές κατοικίες ή και βίλες που αξίζουν εκατομμύρια, μερικές δεκάδες ή εκατοντάδες ευρώ το ξέρουμε όλοι. Καιρός είναι να αλλάξει και οι άνθρωποι να πληρώνουν με βάση την περιουσία που πράγματι έχουν, όσο καλύτερα μπορεί να τη μετρήσει το κράτος. Το άλλο μεγάλο μέτρο διεύρυνσης φορολογικής βάσης αφορά τις ηλεκτρονικές συναλλαγές. Εκεί θα ήθελα να διευκρινίσω κάτι και στον κ. Κουντεντάκη. Εμείς καταρχήν δεν κάνουμε σχόλια ούτε για τις απόψεις του Δημοσιονομικού Συμβουλίου, ούτε του Γραφείου Προϋπολογισμού της Βουλής. Τα λαμβάνουμε ασφαλώς υπόψιν και σεβόμαστε την ανεξαρτησία τους. Όμως

μερικές φορές, όταν τίθενται ερωτήματα, αναγκαστικά πρέπει να δίνω διευκρινίσεις.

Ο μέσος όρος των ηλεκτρονικών συναλλαγών που έχουν δηλώσει οι πολίτες με εισόδημα μέχρι 10.000 ευρώ σήμερα είναι 44% και τους ζητάμε το 30%, που σημαίνει ότι δεν πρόκειται να υπάρξει κάποια υπερβολική πίεση ειδικά για αυτά τα εισοδήματα. Στα δε εισοδήματα από 10.000 μέχρι 30.000 ευρώ ο μέσος όρος των ηλεκτρονικών συναλλαγών που δηλώνουν σήμερα ή που καταγράφονται από τις τράπεζες είναι 36%. Συνεπώς, δεν πρόκειται να δημιουργηθεί κάποιο μεγάλο πρόβλημα. Πρέπει να υπάρξει μία προσπάθεια κατά της φοροδιαφυγής και να συνεισφέρει και ο πολίτης. Σημειώστε ότι η προσπάθεια αυτή της καταπολέμησης της φοροδιαφυγής μέσω της αύξησης των ηλεκτρονικών συναλλαγών (επειδή πολλές ταμειακές μηχανές χακάρονται), στηρίζεται και στο γεγονός ότι αντί να παίρνεις μία απόδειξη και να νομίζεις ότι υπάρχει ο ΦΠΑ εκεί, να γίνεται αυτή η διαδικασία με POS, το οποίο δεν χακάρεται και πράγματι έτσι, μαζεύεται ο φόρος.

Το άλλο βασικό χαρακτηριστικό αυτού του προϋπολογισμού είναι η μείωση της υποεκτέλεσης. Δεν έχω κανένα μεγάλο άγχος για αρνητικές επιπτώσεις από τη μείωση των οροφών των δαπανών, γιατί ξέρουμε ότι ο προϋπολογισμός του 2018, στον τακτικό προϋπολογισμό, είχε 900 εκατομμύρια υποεκτέλεση και εμείς κάνουμε μια μείωση ορόφων 500 εκατομμύρια στους αντίστοιχους κωδικούς. Θα σας δώσω ένα παράδειγμα υποεκτέλεσης που δείχνει το πρόβλημα. Η λεγόμενη «πλατφόρμα κόκκινων δανείων» την οποία παραλάβαμε και βελτιώσαμε ως Κυβέρνηση, μέχρι σήμερα έχει 8 αιτήσεις που έχουν ολοκληρωθεί, με δημοσιονομικό κόστος 800 - 900 ευρώ, ενώ στον προϋπολογισμό έχει 150 εκατομμύρια ευρώ! Είναι αδύνατον να πάει πάνω από 5.000 - 10.000 ευρώ, που σημαίνει ότι φορολογήσαμε (ο ΣΥΡΙΖΑ δηλαδή που έκανε τον προϋπολογισμό του 2019), τον κόσμο κατά 150 εκατομμύρια παραπάνω, για να ξοδευτούν 800 ή 5.000 ευρώ!

Εάν αυτή η φορολογία δεν δαπανηθεί, αν πάει στο υπερπλεόνασμα, δεν μπορεί να γυρίσει πίσω στην οικονομία. Σύμφωνα με αυτά που συμφωνήθηκαν μέχρι το 2060, θα έχουμε πρωτογενή πλεονάσματα, που σημαίνει ότι μπορούμε να ξοδεύουμε μόνο από τις εισπράξεις του έτους μείον τα πρωτογενή πλεονάσματα. Η Ελλάδα είναι δέσμια με τη Συμφωνία που έκανε η προηγούμενη κυβέρνηση στο Eurogroup, για τα επόμενα 40 χρόνια! Συνεπώς, κάθε περιοριστική πολιτική που ασκείται πέραν των συμφωνηθέντων, το μόνο που στην ουσία κάνει είναι να οδηγεί σε μεγαλύτερα ποσά για τους δανειστές, για τόκους και χρεολύσια.

Η προσπάθεια που κάνουμε μπορεί να φαίνεται φιλόδοξη, αλλά, αν υπολογίσουμε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ έλεγε ότι θα έχει ανάπτυξη 2,7% το 2016, θεωρώ ότι στην πραγματικότητα δεν είναι καθόλου φιλόδοξη, είναι απολύτως ρεαλιστική. Και θα πάμε πιστεύω ακόμα καλύτερα από πλευράς ρυθμών ανάπτυξης.

Το κλειδί για την ελληνική οικονομία είναι να ξανά ξεκινήσει η

οικονομική δραστηριότητα. Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο θα αποκατασταθεί η κοινωνική δικαιοσύνη. Γιατί η μεγαλύτερη κοινωνική αδικία στην Ελλάδα είναι η μαύρη εργασία, οι μισθοί των 300 ευρώ και η τεράστια ανεργία. Αυτή την κοινωνική αδικία πρέπει να άρουμε και χωρίς άνοδο της ανάπτυξης αυτή η κοινωνική αδικία, που είναι η μεγάλη οδύνη για την ελληνική κοινωνία, δεν μπορεί ποτέ να αρθεί.

Σας ευχαριστώ.